

ganske sikkert, at de ere nogle af vore allerbedste Sømænd, der sejle under de farligste Forhold, langt, langt farligere Forhold end vore Søofficerer. Vi vide jo dog ogsaa, at det er om Sommeren, de allerfleste af vore Søofficerer have Tjeneste; om Vinteren ligge de fortøjede herhjemme. Der kan jo være enkelte Undtagelser. Der er „Beskytteren“ og „Islands Falk“, der ganske vist ere ude paa Inspektion ogsaa om Vinteren. Men ellers, i al Almindelighed, ere vore Sømænd i Marinen Folk, der sejle i Magsvejre om Sommeren hjemme i vore egne Farvande; det er meget sjældent, de komme udenfor dem. De andre ere derimod, som sagt, Folk, der pløje Søen op til Grønlands Kyster, og det er vanskelige Forhold at ligge med et Skib oppe i Davis-Strædet, omgivet af Isfælde, paa alle Sider indskruet af Storisene. Er der nogen, der skal være paapasselig, og er der nogen, der sætter Livet ind som Indsats, hver Gang de gaa ud, er det disse Folk. Og dem byder man en Pension af kun 800 Kr., medens en Søofficer, der saa godt som aldrig har udrettet noget til Gavn for vort Land, kan faa en Pension, der er 3—4 Gange saa høj.

Schack: Jeg har jo aldrig nogen Sinde talt imod Grønlandsskipperne; jeg anser dem for udmærket dygtige Mænd og vil gøre alt, hvad jeg kan, for at de kunne faa bedre Løn. Det er kun det ærede Medlems ondsindede Bemærkninger mod Marinen, jeg paataler. Han er atter uvederhæftig. Der er mange flere, der ere ude hver Vinter. Der er f. Eks. blandt de Søofficerer i Koffardifart, som man har saa meget imod, to, der ligge ved Island om Vinteren med „Ceres“ og „Tjalfe“. Det er kort sagt uvederhæftigt alt, hvad det ærede Medlem siger; men vi vide jo Grunden til det.

Det ærede Medlem vil have, Søofficererne skulle sejle mere om Vinteren. Ja, det er udmærket godt. Kom saa med Bevillingerne dertil! Marinen tager med Glæde imod dem. Jeg haaber, at til September, naar den næste Finanslov skal udarbejdes, vil det ærede Medlem være en af de første til at støtte en saadan Bevilling. For Resten skal jeg til Slut kun mode det ærede Medlem om at søge Samraad med sin nære Meningsfælle for Øjeblikket, den højtærede Forsvarsminister. Han har jo udtalt i Dag, at han ved af Erfaring baade som Minister og andet Steds fra, at Søofficererne baade i Marinen og

udenfor den blive ansete for særdeles dygtige Førere.

K. M. Klausen: Det kan jo være rigtigt nok, hvad det ærede Medlem (Schack) nu har anført, at der kan gives ganske enkelte, som ere ude om Vinteren. Men i al Almindelighed ligge Marineofficererne herhjemme om Vinteren, og jeg gad vidst, hvad de egentlig have at bestille. De have vist svært ved at faa Tiden til at gaa. Men saa have de jo alle disse Ekstrabestillinger og Ekstraben, og derigennem faa de jo noget at bestille.

At det ærede Medlem bøjer sig for de grønlandske Skippere, forstaar jeg saa godt, for de staa jo langt, langt over samtlige Marinens Officerer i Sømandsdygtighed og i Retning af at kunne føre et Skib. Nu siger det ærede Medlem, om vi ville give Marinens Officerer nogle flere Bevillinger at sejle for om Vinteren. Nej, vi ville hellere tage de Bevillinger fra dem, som de have, saa de helt blive fri for at sejle; det er det, jeg tror, passer de Herrer bedst.

Schack: Det ærede Medlem (K. M. Klausen) siger, at han ved ikke, hvad Marinens Officerer have at bestille. Nej, det er, fordi han, som jeg flere Gange har vist de Herrer, er saa fuldstændig uvidende om, hvad han taler om, og ikke har Spor af Idé derom; det har han i det hele taget ikke, naar han rakker Officersstanden ned. For ham gælder det kun om, gentager jeg, at udsprede Had mod Officersstanden, og dertil benytter han ethvert Middel. Naar han faar noget at vide af nogle misundelige Koffardiofficerer, undersøger han slet ikke Sagen, men bringer det frem her i Tinget, ganske som han har faaet det af disse Folk, i en ganske usand og uvederhæftig Skikkelse for derved at vække Had mod Søofficersstanden.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem (Schack) siger nu, at jeg faar noget at vide af misundelige Koffardiofficerer, Folk, som altsaa ogsaa ere uvidende. Ja, de Folk, som ere mine Kilder, ere ganske vist Officerer indenfor Handelsmarinen og Folk, som føle det Tryk og den Tilsidesættelse, som Handelsmarinens Folk ere udsatte for fra Søofficerernes Side, idet disse Folk trænge sig ind paa de mest utrolige Omraader. Forleden skulde der f. Eks. ansættes en Lodsoldermand oppe ved Hals. Hvad havde da været mere naturligt end